

Szovátai Hírmondó

Önkormányzati tájékoztató

XII. évf. 116. szám 2013. december

Péter Ferenc polgármester ünnepi köszöntője

Amikor év vége felé számot vetünk azzal, hogy mit is tettünk a lassan mögöttünk maradó évben, milyen tervekkel indultunk, milyen nehézségekkel küszködtünk és, a gondok ellenére, milyen eredményeket sikerült elérnünk, arra is gondolunk, hogy kik segítették a munkánkat, kiknek a munkája nélkül nem történhetek volna meg vagy nem így történtek volna meg ennek az évnek azon eseményei, amelyeket szívesen idézünk az emlékezetünkbe. Nem lehet úgy eredményeket sorolni, hogy a mögöttük lévő emberekről szót sem ejtünk. Munkánk során egy pillanatig sem feledkezhetünk meg arról, hogy kikért és kikkel dolgozunk. Mert végső soron nem az eredményekért, a sikerért végezzük a munkánkat, hanem mindig és mindenkor valakikért. Mindig az emberi tényező a legfontosabb. Őerte és övele kell történnjen minden emberi tevékenységünk. Ennek tükrében mérhetjük csupán a magunk közösségi munkáját.

Minden eredmény mögött sokak munkája van. Akkor is, ha ez nem mindig látszik, ha úgy tűnik, egyetlen emberen múlt az egész. Pedig a sikerben benne van, részes mind-

az, ami és aki háttérrel, megfelelő környezetet teremt ahhoz, hogy megfelelő gondolat és döntés szülessen, s hogy az a gondolat megvalósuljon, életet, látható formát ölthessen.

Egy önkormányzat, jobban mondván egy település megvalósításai, eredményei, akár fejlődésben, értékek teremtésében, akár korábbi értékek megőrzésében, mindig egy közösség munkáján, összefogásán múlik. Persze, kellenek ehhez lámpagyújtogatók, kellenek zászlóvivők, és kellenek, akik hajtómotorként, másokat is munkára fogva, fáradtságot nem ismerve, következetesen viszik a megvalósításig az ügyet. Enélkül ki sem alakulhat a közösségben semmiféle irányú építő összefogás. Ugyanilyen fontossággal bír a hívó szóra mozduló, vagy anélkül is, csupán belső meggyőződésből cselekvő közösség létezése is.

Illesse köszönet mindannyiuk áldozatos munkáját!

Meg kell köszönnöm az önkormányzat valamennyi munkatársának, az iskolákban, óvodákban, bölcsődékben, egészségügyi intézményekben dolgozóknak, a közbiztonságot fenntartóknak, hogy idén is odaadón végezték munká-

jukat, hogy elképzeléseinket megvalósíthassuk a településünk jó működése és fejlesztése terén.

Meg kell köszönnöm a szociális szolgáltatásokat végző, a kulturális életet gazdagító, sportot szervező, hagyományőrzést ápoló egyesületek és szervezetek tevékenységét.

Meg kell köszönnöm azt az értékteremtő szellemi munkát, amelyet alkotóműhelyek csendjében, vagy levéltárakban bújárok, terepet járva, akár magányosan is végeznek, s amelyre mindannyian büszkék lehetünk!

Meg kell köszönnöm azoknak a fáradozását, akik valamilyen módon közösséget építenek, akik megfogják mások kezét, hogy közülünk el ne vessződjön senki!

De meg kell köszönnöm mindazoknak a fáradozását, akik hozzájárultak városunk építéséhez, szépítéséhez, akár azzal is, hogy kicsinosították saját házukat, rendbe tették telküket, virágokkal, sövény-nyel díszítették a házuk előtti részt, kitakarították a sáncot, tisztán tartották az utat, a járdát, a közelükben lévő patkót, gondjuk volt rá, hogy valamennyien tiszta és szép környezetben éljünk!

Köszönet mindazoknak, akik úgy élnek és dolgoznak itt, hogy magatartásukból kiderül, felelősnek érzik magukat a városért és környékéért!

Kívánom, hogy egészségben, boldogságban teljen el az elkövetkező év! Kívánom, hogy ne csak ilyenkor, ünnepek táján sikerüljön kinyitnunk mások számára is a szívünket, hanem az év valamennyi napján tudjunk egymásra figyelni!

Szováta város önkormányzata nevében is áldott karácsonyt és örömeinkben gazdag, boldog új esztendőt kívánok mindannyiuknak!

Azon az estén

Nekem még mindig úgy sikerült, hogy a karácsonyeste otthon lehettem. Egyszer tűnt úgy, hogy ez nem jön össze, amikor katonai szolgálatra szólítottak.

Éppen, amikor már két otthonom is lett, egy régi és egy új. Az egyik, a már jól belakott, amelybe beleszülettem, és amelyben felcseperedtem, a másik, amelyben jövőmet elképzeltem. Az egyikből a másikba hazamentem. Hazamentem a szüleimhez és hazamentem az egy életre választott társamhoz. E két otthonom között bármely irányba közeledve, otthonról haza jártam.

Éppen ekkor, a legnagyobb „otthonbőségben” adatott meg, hogy kénytelen voltam otthonaimtól távol megélni egy karácsonyt.

Mintegy másfél tucatnyian laktunk egy erdei házban. Onnan indultunk töltött fegyvereinkkel őrhelyeinkre nappal és éjjel. Fegyver- és lőszerraktárakat őriztünk, tehát volt téje a szolgáltatnak. Tisztek nem voltak velünk, csak ellenőrzésre jöttek – naponta többször is – a mintegy kilométerre lévő kaszárnyából. Gyönyörű, majd félméteres hó hullott éppen akkor, s mi a szolgálat mellett, az otthonalanságunkból hazagondolva, de egymásra is figyelve, megeremtettük azt a kicsi „pótotthont”, amelyben megélhettük a magunk bensőséges karácsonyát. Még karácsonyfát is állítottunk a fegyvertartó mellé a gárdaszobában, és bort is szereztünk magunknak.

Kényszerből összekerült, sokszor civakodó emberek testvérek voltunk azon az estén és a következő napokon.

Molnos Ferenc

Szováta Város:

Szováta, Fő út, 155 szám

Tel: 0265 570 218

Fax: 0265 570 524

E-mail:

secretariat@primaria.
szovata.ro**Városházi anyakönyvi adatok**

Bejelentett újszülöttek: Kádár Zsolt (szülei: Kádár András és Kádár Laura Diana); Domokos Márk (szülei: Domokos Mihály és Domokos Júlia Andrea); Moldovan Ana Carina (szülei: Moldovan Lucian Cosmin és Moldovan Annamária); Kacsó Adél (szülei: Kacsó László és Kacsó Gabriella); Bálint Ágnes (szülei: Bálint Dezső és Péter Imola);

Isten éltesse Öket!

Házasságot kötöttek: Kacsó Endre (Hosszú utca 124 szám) – Tökés Gyöngyi (Hosszú utca 124 szám)

Boldog házasságot!

Elhunytak: Fülöp Imre (1958) – Hosszú utca 96 szám; Szász Károly (1951) – Farkas utca 18 szám; Megyes János (1939) – Május 1 utca 2 szám; Bocskai Teréz (1942) – Sómező utca 26 szám; László Gizella (1944) – Parajdi út 131 szám; Albert István (1958) – M. Eminescu lakótelep C₁/12 szám; Gáspár Edit (1962) – Petőfi Sándor lakótelep F₁/16 szám; Ravasz László (1929) – Mester utca 16 szám;

Nyugodjanak békében!**Év végi számbavétel**

Immár tizenkettedik alkalommal írom az idén is ezen az oldalon a lehető legrövidebb módon a szováta történelmet *Városházi anyakönyvi adatok* címen. Aki azt hiszi, a történelmet csupán történelemkönyvekbe írják, s az olvasók csupán abból olvashatják el, az nyilván téved. Mi másnak nevezhetném mindazt, ami ebben a három rovatban hónapról hónapra megjelenik: újszülöttek, házasságot kötöttek, elhunytak. A történelemben, persze, az is beletartozik, ami az élet eme kiemelt pillanatai között történik, de a keretben

m i n d e n e m b e r i történetnek ez adja. Sorra vettem az ez évi lapszámokat, és rovatonként összeszámoltam, hányan szerepelnek benne. Érdekes táblázata alakult ki belőle, amely min-

den esetlegességével is elárul néhány dolgot. De hát milyen esetlegességekről van szó? Az első a bejelentett újszülöttek megnevezés. Az önkormányzatnak csak azokról az újszülöttekről – bárhol is születtek ők – van adata, akiket szováta lakhellyel rendelkező szülei, az állami támogatásra igényt tartva, bejelentettek az önkormányzatnál. Megesik, hogy ez a bejelentés akár hónapokat is késik, így nem mondható el, hogy minden újszülött abban a hónapban kerül be az adatárba – s így módon az újságba – amikor megszületett.

	Bejelentett újszülöttek	Házasságot kötöttek	Elhunytak
Január	2	1	10
Február	11	0	4
Március	6	1	15
Április	5	0	6
Május	6	0	4
Június	0	1	5
Július	9	2	3
Augusztus	5	0	6
Szeptember	3	13	6
Október	7	5	13
November	7	2	10
December	5	1	8
Összesen	66	26	90

hogy a *Bejelentett újszülöttek* rovatba mindössze 66 gyermek került 2013-ban.

Az *Elhunytak* alatt viszont ebben a pillanatban 90 név található.

Az idegenben elhunytakat sem ide jelentik be a hozzátartozók, így információ híján a nevük kimarad a szokásos felsorolásból.

Mikor e sorokat írom, még december közepe sem jött el, így aztán év végéig minden bizonnyal még változások lesznek.

Első ránézésre is feltűnik, hogy megcsappant a házasságkötő kedv, hiszen négy olyan hónap is eltelt, amelyek során nem alapítottak új családot a szovátaiak. Aztán szeptemberben pontosan annyian vállalkoztak a házasságkötésre, mint az év többi hónapjában együtt. Egy tízezres településen mindössze 26 házasság egy évben?

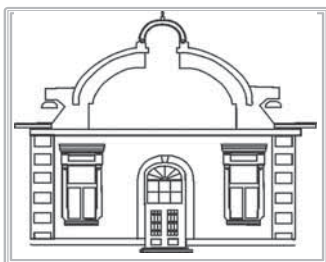
Ez a folyamat láthatóan nem most kezdődött, ennek a tendenciának következménye,

hogy a negatív születési ráta következményeit hamarosan több oldalról is érezni fogjuk.

Végigfut a tekintetem a neveken. Minden újszülöttnekem még ismeretlen, és ismeretlen vagyok én is a számukra. Ám az elhunytak között mennyi ismerős név! Hány arc jelenik meg előttem e neveket látva, s mennyi emlék tolu elém! Ezzel egy faluból jöttem. Vele együtt lapultunk az iskolai órán. Azzal valamiféle cinkosság kötött össze. Sok éve munkatársként ismertem meg. Ő kedves volt a szívemnek. Vele jót tudtam beszélgetni. Rá meg tisztelettel néztem mindig.

Nemcsak családjuk, az én veszteségeim is. Távozásukkal szegényebb lettem én is.

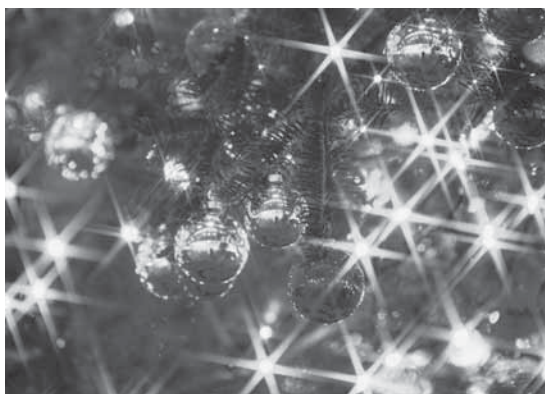
Molnos Ferenc

Când, la final de an, meditam asupra a ceea ce am realizat în decursul anului, asupra planurilor cu care am pornit, asupra greutăților pe care le-am întâmpinat și, în pofida neajunsurilor, asupra performanțelor pe care am reușit să le atingem, inevitabil, ne gândim și la cei care ne-au ajutat și fără de care lucrurile comemorate cu drag nu ar fi fost posibile. Nu se pot depăna amintiri, înșira rezultate, fără a aminti oamenii din spatele acestora. Nu am uitat nici o clipă de cei cu care și pentru care lucrăm. La urma urmei nu muncim pentru rezultate, pentru succese, ci întotdeauna o facem pentru cineva. Întotdeauna factorul uman este cel mai important. Cu el și pentru el se întâmplă

Mesajul primarului Péter Ferenc în prag de sărbători

orice activitate umană. Doar în această oglindă se poate cântări munca comunității.

În spatele fiecărui succes se află mulți, chiar dacă acest lucru nu e întotdeauna vizibil, chiar dacă, în ciuda aparențelor, uneori pare a fi muncit doar un singur om. La atingerea unei performanțe participă în egală măsură cei care inițiază idei, dar și cei ce crea-

ză cadrul propice desfurării, realizării acesteia.

Realizările unui consiliu local, mai bine zis ale unei comu-

nități, sunt rezultatul unei permanente colaborări între membrii ei, ale unei munci în echipă, fără de care nu se poate înfăptui nimic constructiv. Merită menționați atât cei care răspund solicitărilor, cât și cei care ajută din proprie inițiativă. Aceasta este esența unei colectivități.

Se cuvin mulțumiri tuturor pentru munca depusă!

Trebuie să mulțumesc colegilor din cadrul consiliului local, celor care lucrează în școli, grădinițe, creșe, în domeniul sanitar, celor care asigură siguranța publică pentru că și anul acesta au contribuit, s-au implicat în

realizarea țărilor propuse.

Mulțumesc celor care prestează servicii sociale, culturale, sportive, asociațiilor și organizațiilor păstrătoare de datini și tradiții pentru munca lor fidelă.

Trebuie să mulțumesc celor care desfășoară o valoroasă muncă intelectuală, pitiți în liniștea atelierelor creatoare, studiind în arhive, biblioteci sau poate în mijlocul naturii, desfășurând o muncă de care toți putem fi mândri.

Adresez un gând bun, o urare tuturor celor care se simt răspunzători de înfrumusețarea orașului prin îngrijirea perimetrului din preajma propriei locuințe, prin sădirea florilor, curățarea tranșeelor pentru ca noi toți să trăim într-un mediu curat și plăcut.

Doresc ca anul nou să vă găsească sănătoși, fericiți, cu sufletele deschise.

În numele consiliului local urez sincer ca Nașterea Domnului să vă aducă sănătate, împliniri, liniște sufletească și multe bucurii. Crăciun fericit și La mulți ani!

Ziua vârstnicilor

La data de 26 noiembrie s-au întâlnit din nou vârstnicii orașului Sovata la serbare dedicată lor. Consiliul local a organizat pentru a 14-a oară ziua pensionarilor și a vârstnicilor. De această dată, la restaurantul Hotelului Aluniș. Cu această ocazie primarul Péter Ferenc a felicitat și cu plurile care anul acesta au împlinit 50 de ani de căsnicie.

Și preotul Șovrea Vasile s-a adresat sărbătoritorilor: „E lăudabilă acțiunea Primăriei, pentru că știți Dumneavoastră mai bine, în această perioadă acolo

mai sus nimeni nu-și mai aduce aminte de pensionari.

Vă privesc ca pe niște frați mai mari. Vă doresc multă sănătate! Vă doresc să vă bucurați de pensia, aceea puțină și prăpădită, și să vă bucurați de nepoții cu care vă plimbați în jurul lacului! Să vă bucurați unul de celălalt, să vă bucurați de fiecare zi pe care Dumnezeuul ne-o dă!

Pentru că suntem intrați în perioada postul crăciunului, aș vrea să vă doresc sărbători fericite și de pe acuma mulți ani înainte! La mulți ani!”

Advent

Nagy Zsigmond
*Csikorgó havon mendegéltem
hajnalban volt, és mondom,
télén.*

*Egyszerre harangszó csendült
tisztán, hajnali misére kongott,
s valami nagy-nagy nyugalom
szállt meg,
ahogyan álldogáltam ott.
Felnéztem a csillagos égre,
s szívembe költözött a béke.*

Karácsony a valóság és a költészet legszebb ünnepe. A születés misztériuma mennyei magasságot sugall, a decemberi sötétség szomorúságából kiragad bennünket egy CSILLAG, a megszületendő GYERMEK! „Isten azért szereti a gyermekeket, mert bennük látja saját képének töretlen mását.” (Quitius). Így lesz Jézusból Isten fia! Mennyei

szeretéből testvéri szeretet! Amikor a legnagyobb a sötétség, (december 21) akkor fog jönni – mert jönni e

kell – a Megváltó! A kietlen sötétséget legyőzi a világo sság. SOLA VICTIS!!! Győz a Fény! Győz a Jó! Győz a Szeretet! Hisz magyarul a világunk a világo sság szóból származik. E világot látnunk, éreznünk és szeretnünk kell. Ezt üzeni nekünk az Újszülött, aki később eképpen tanít majd: „Szükség néktek újonnan születetek!” Íme, itt az alkalom, karácsony közeleg, változtasd meg magad, és megváltozik a Világ! Ady szavaival „ne legyen csak ennyi,/ imádni az Istent és egymást szeretni!/ Karácsonyi rege, ha valóra válna,/ Oh de nagy boldogság szállna e világra.”

A természet tavasszal újul meg a Nap melengető hatására, a szeretet akkor születik,

amikor legnagyobb a várakozás. NE SZIDD A SÖTÉTSÉGET, INKÁBB GYÚJTS EGY GYERTYÁT!

Advent (magyarul: várakozás!) van. Higgyünk a Szeretet mindenkori újjászületésében! Szóvátá lakói, kedves testvéreim!

A mi közös Istenünk áldása és szeretete legyen velünk karácsony szent ünnepén!

A jézusi szeretet talá ljon otthonra a mi szíveinkben! Megszületett és megszületendő gyermekeinket óvja Isten betegség től, bajtól és a korai árvaságtól!

Kellemes adventi várakozást, békés karácsonyt és reményteljes boldog Újesztendőt kívánok!

Unitárius egyházközségünk nevében,

Varga Sándor
unitárius lelkész

Helyzet és lényeg

Ha valaki azt kérdezné, hogy az év számos ünnepe közül melyik az, amely a legszélesebb tömegeket képes megmozgatni, s amelyre az emberek messze a legtöbbit hajlandók költeni, a válasz kétségkívül a KARÁCSONY lenne. Széles körben elfogadottsággal rendelkezik, tekintélye szinte megkérdőjelezhetetlennek tűnik.

Bár a karácsony a kereszténység jelentős ünnepe, Jézus születésnapja, napjainkra a világbán családi vonatkozása felerősödött, a szeretet, az összetartozás, és sarkítva sok helyen csupán az ajándékozás ünnepe lett. A karácsonyjé varázsát valószínűleg mindnyájan ismerjük. Napjainkra az ajándékozás rendkívül fontos momentumra lett az ünnepnek, szerencsére a karácsonyjé misztikuma, csodája a hívő ember szívében ennél komolyabb. Ez az ünnep valódi tartalma, mely bírja az idők vas fogát.

Karácsony este minden elcsendesedik, a közlekedés leáll, és ha olyan szerencsénk van, hogy hó is esett, a csend

még teljesebb. Míg advent a reményteli várakozás ideje, a Szenteste maga a megvalósult és beteljesedett csoda, a Megváltó születésének napja.

Korunkban az ünnepnek, sajnos más magyarázatokat próbálnak adni. Nevezik a fény ünnepének, nevezik az ajándékozás ünnepének, a szeretet ünnepének, csak egyedül Jézus Krisztust felejtik ki az ünnep lényegéből. A katolikus, egyáltalán a keresztény ember nem haladhat el a karácsony mellett anélkül, hogy ne gondoljon a Megtestesülésre. Karácsonykor a gyermekalakba rejtett Isten közeleg hozzánk, születik meg lelkünkben. Mennyre csodálatos és szinte felfoghatatlan, az a tény, hogy Isten annyira szeret, hogy egy gyermek kiszolgáltatottságában közeledett és közeledik hozzánk! Számít a bizalmunkra, arra, hogy szívünkben is megszülessen és hagyjuk, hogy életünk göröngyös útján Ő vezéreljen bennünket.

Köllő Tibor
katolikus lelképásztor

Karácsonyi pásztorlevél

Szeretett Testvéreim!

Karácsony ünnepe, az új év kezdete az üzenetek átadásának csodálatos alkalma. Millió vágy, bátorító szó, szeretetről és hűségről tanuskodó élet indul útra, hogy hazaérkezve békeséget, örömet vigyen otthonokba, emberi lelkekbe. Ez a Pásztorlevél is abból a vágyból született, hogy hitet, megtartó erőt, Isten kegyelmét és a megmaradás lehetőségét hirdesse.

Az elmúlt esztendőök bizonyítják, a lemondás peremére taszított családok igazolják, nem elég megfogalmazni a vágyat. Nem elég hinni, ünnepelni, hogy Szabadító, Megváltó született, élni kell a szabadság, megváltás csodáját. Cselekvő életre van ma szükségünk. Erre kérünk, szólítunk fel Mindenkit, hiszen minden emberi élet egy üzenetet hordoz.

Imádkozó életünk egy üzenet. Családtagjainknak

üzenünk, hogy nemcsak dolgozunk, terheket hordozunk, hanem életüket Isten elé visszük, hogy áldja, oltalmazza Őket.

Templomba járásunk is üzenet. A Heidelbergi Káté szavaival üzenjük: „Jézus Krisztus Igéje és Szentlelke által összegyűjtött seregnek én is élő tagja vagyok, és mindörökké az maradok.”

Az elzárkózás, visszahúzó dás is üzenet. Feladtam a harcot, kiálltam a sorból.

Legyen mindenki számára áldott a karácsony! Isten Fiával együtt szülessen hit és remény, békesség és jóság, a szívekbe és az otthonokba. Boldogok leszünk, ha karácsonykor együtt, egymásért imádkozva szívünkbe fogadjuk Jézust, aki azért jött, hogy elhozza számunkra a megváltást.

Szóvátá,

2013. Karácsony hava
Tisztelettel és szeretettel:

Bacsoni Szilárdka Kata ref.lkp
Szilárdka Kata ref.lkp

Földre szállt angyalok

Szent karácsony estéje volt, szóltak a harangok, ünnepet köszöntő imára hívtak. Gyermeki szívünk hevesen dobogott ott fenn az unitárius templomunk karzatán. Zajongani se mertünk, csak suttogva vártunk. Vártuk az angyal-hozta csomagocskát.

A hétköznapi csintalanságunk szent várakozássá komolyodott, mert tudtuk, szentül hittük, éreztük, hogy csak a jó gyermek kaphat karácsonyi „jándékot”. Mindezt már jó előre megmondta Bíró József pap bácsink. Arról is mesélt nekünk, hogy az angyalok az égben laknak és ilyenkor, karácsony estéjén, a földre szállnak (a pap bácsik tudják ezt a legjobban).

A szent beszéd után végre a várva várt AMEN. Most már rajtunk a sor, mi következünk. Sorjázunk az immár megszületett Jézuska „bölcsője,” felé, ahol átadtuk szerény ajándékainkat. Énekeltünk, szavaltunk, ki-ki tehetsége szerint. Még ma is visszarévedek és

emlékszem félévszázad távlatából a sziporkázó kis versre:

„A kicsi Jézuska, jászolban született,/ Ugyan, jó pajtikám, mondd meg, hogy kit szeretsz?/ Csak a jó gyermeket, kinek szíve tiszta,/ Szüleit szereti, s nem felel vissza.”

A karácsony beteljesült!

A világ minden kincsével felérő csomagocskát büszkén szorongattuk. Boldogok voltunk, boldog voltam!

Ám a karácsonynak még nincs vége, Csókfalván két karácsony szokott lenni. Egyik az unitárius, a másik a református templomban. (Egy udvarra épült a két templom) Két templom, két csomagocskát! Egyiket az unitárius, a másikat a református angyal hozza!

Szabó Béla pap bácsi nevében szólított, kedvesen. Ismét elmondtam a kis versemet, anélkül, hogy belevétem volna.

Amikor már a helyemre sodródtam, valami különöset mondott a pap bácsi. Valami hasonlót, hogy a földön is vannak angyalok, hisz anyátok az

angyal! Ezekről a szavaktól valami megpattant bennem. A pap bácsi nem mond igazat, nem is igaz, hogy édesanyánk angyal. Nem is fogok ide jönni soha. Toporzékolt bennem a düh. ÉDESANYÁNK NEM ANGYAL! Az biztos! (Otthon elpanaszoltam mindezt, drága jó Anyám nekem adott igazat. Kissé megnyugodtam.) Később azonban...

Azóta az évek jöttek, mentek. A dolgok rendjén megértettem, mily igazak voltak Béla pap bácsi szavai. Kalácsillatú karácsonyaink múltával, az angyalok visszaszállnak az égbe.

Isten azonban nemcsak az ünnepek ura. Ő gondoskodik maradandó földi angyalokról is. Ezeket az angyalokat úgy hívjuk, hogy ÉDESANYÁM. Ők a mennyei szeretet földi helytartói. Háromnegyed évig hordják szívük alatt megszületendő gyermekeiket, miniket, boldogságuk zálogát. Miután megszületünk szemük fényénél jobban vigyázzák lépteinket. Anyák szeretette

nélkül, a föld kihalt pusztává volna. Ünneptelen, karácsonyok nélküli.

Ők azok, akik szent szolgálóként lehajolnak és befűzik saruinkat, megmosdatnak, kimossák ruháinkat, óvó tekintettel figyelik életünk menetét. S ha otthagyjuk a szülői házat, minden autózúgásban, kapucsikorgásban hazaérkezésünket vélik. Akkor is agódnak értünk, amikor rájuk se gondolunk. Ők azok, akiket bántani lehet és mindig megbocsátanak, akik betegen is a mi egészségünkért, boldogságunkért fohászknak. Akiknek akkor van a karácsonyuk, ha egy pár percet velük töltünk. Ilyenkor széppé válik arcuk, mosolyuk hasonlatos lesz a betlehemi ártatlan gyermek mosolyához.

Édes jó Anyáink, földre szállt Angyalok! Nevetek áldott legyen Földön és Égen!

Ilyenkor, karácsonyt várva, karácsony ünnepén és örökön örökké!

Varga Sándor lelkész

Jobb adni, mint kapni

A Gyulafehérvári Caritas által Szovátán harmadik alkalommal is megszervezett „Egy-millió csillag a szegényekért”

szolidaritási akció sikere évről évre jelentősebb: idén 3.875 lej értékű adomány gyűlt össze a szegény családok megsegítésére. Nemhiába gyűltak a szolidaritás lángjai! Adományait ez úton is hálásan köszönjük!

Az említett összegből a Gyulafehérvári Caritas helyi munkaközössége 80 darab élelmiszer-csomagot állított össze ellátottjai, az érdeklődő családok, vagy idős személyek számára a következő tartalommal: két liter olaj, két-két kilogramm

liszt, rizs és cukor, három csomag laska (csigatészta, vékony és széles laska), két darab májpástétom, egy húskonzerv, két csomag fűszer (pirospaprika és őrölt-bors), egy konzerv zöldborsó és édesség (draszé, keksz, bonbon, nápolyi és csokoládé).

Advent közepén, karácsony előtt került sor a meglepetéscsomagok kiosztására, amelyeket a kis jövedelműek, a nagycsaládosok, a fogyatékkal élők és a magára maradt öregek hálás szívvel vagy örömtől könnyes szemekkel fogadtak.

Örvend a lelkünk, hogy egy kis fényt vihettünk a szegény sorsban élők szürke hétköznapjaiba, hiszen jó érzés kapni, de a legjobb: adni.

Jakab István

Velünk változhat a világ

Szováta novemberben adott otthont a „Velünk változhat a világ” című projekt keretén belül szervezett második nemzetközi találkozónak. Ez alkalommal újra találkoztunk a tatai, illetve lengyelországi delegációkkal, diákcsoportokkal.

Színes programok fűszereztek ezt a tartalmas hétvégét, sikerült egy családi hangulatot varázsolni a találkozón belül. Mindenki jól érezte magát, legalábbis az arcokról ez tükröződött. Úgy érzem hasz-

nosan töltöttük el ezt a hétvégét: hiszen találkoztunk kedves ismerősökkel, ápoltuk a testvérvárosi kapcsolatokat és hasznos ötletekkel gazdagodhattunk. Az együttlét öröme a kirándulások, a Caritas által szervezett játékok koronázták. Meglátogattuk a parajdi sóbányát, a korondi aragonit múzeumot, a Gyilkos-tót, a Békási-szorost, büszkén mutattuk be Erdély kincseiként szolgáló természeti csodáit. A találkozó keretén belül a kirándulások

mellett, szakmai bemutatókra is sor került, melyekben tatai, kielcei, illetve mi, vendéglátók mutattuk be a fiatalságot érintő terveinket. Ezek az alkalmak mindig jó forrásként szolgálnak, hogy valami újat, valami változást akarjunk beütemezni a fiatalság életében. Fontosnak találok/találjuk, hogy legyen valami kisvárosunkban, ami érdekelté teszi az ifjúságot, ami érinti az ő életüket is. Ezért a mi miniprojektünk a liceumban újra „divatba hozni” a sulis újságot, kezdetlegesen Papyrus néven, melyben a diáksággal kapcsolatos témák vetődhetnek fel. Megjelentetése az önkormányzat támogatásával valósulna meg így egy közös program, együttműködési és partnerségi

lehetőség lenne a tanulók és a helybeli döntéshozói fórum, (az önkormányzat) között. Mi mertünk tervezni, ezért második tervet is alkottunk, amiben a tehetséges diákoké a főszerep, mindenképp szeretnénk elérni, hogy támogatást nyerjünk a „D.K.” zenekar részére. Belőlünk ezt hozta ki ez a találkozó, hogy összetegyük kobakunkat és valami olyanba gondolkozunk, ami a diáktársaink érdekét is szolgálhatja. Testvérvárosaink is bemutatták terveiket. A tatai csapat egy szabadtéri ifjúsági találkozóhelyet szeretne megvalósítani, míg a kielceiek a fiatalok munkakeresési nehézségeit és a nagy létszámú osztályok ellen szeretnének tenni.

Köszönjük, hogy itt lehetünk, bemutathattuk, hogy mit akarunk! Örülünk, hogy kellemesen telt mindenki számára ez a találkozó. Izgatottan várjuk a következő találkozót, amit már a tataiak vendégszeretetében tölthetünk el.

Fülöp Andrea

Tatáról – határok nélkül

Nemrégiben adtunk hírt arról, hogy tatai testvérvárosunk képviselőjében Michl József polgármestert Pro Urbedíjjal tisztelte meg a szováta önkormányzat. A díjátadás alkalmával elhangzott laudáció a Szováta Hírmondó olvasóihoz is eljutott, s az abban foglaltak egyik megnyilvánulásáról pedig most tudósíthatunk. A sokoldalú kapcsolatok egy érdekes és értékes mozzanataról, eseményéről a tatai Móríc Zsigmond Városi Könyvtár által szervezett testvérvárosi vetélkedőről szeretnénk tájékoztatni olvasóinkat néhány mondatban.

A kiírás, a kitöltés az értékelés október hó folyamán tör-

tént. A versenykiírás általános iskolák felső tagozatainak szól. Könnyed, néhány perc alatt teljesíthető, Interneten keresztül kitölthető kvíz-játékokra invitálták a szervezők, pontosabban Paulovics Milán, MZSVK, könyvtáros, tanár a gyerekeket. Feleletválasztós tesztet kellett a versenyzőknek kitölteniük a könyvtár honlapján, melynek témája: Tata. A felkészüléshez néhány online cikket jelöltek meg, amiket nyomtatható formában is elérhetővé tettek.

A három résztvevő testvérvárosi helyezetteit (Magyarok, Szováta, Szőgyén) külön díjazták és lett egy abszolút győztes is – Szovátaról.

A vetélkedő elég könnyed

hangvételű volt, akár egy informatika óra keretén belül is 10 perc alatt teljesíthető. Mivel Interneten keresztül történt, joggal merült fel a kérdés: lehet puskázni?

Igen, de a válaszok idejét is mérte a program, így a hosszabb válaszok vissza is üthetett, érdekesebb volt tudni a helyes választ.

Sikerült megmozgatni a gyerekeket és a testvérvárosi kapcsolatot erősíteni. Kö-

szönjük ezt Paulovics Milán, MZSVK, könyvtáros, tanárnak a verseny kezdeményezőjének!

A szováta győztesek:

- I. Pálffy Roland
- II. Birtalan Bence
- III. Katona Krisztián

Kiss János

A szépkorúakat köszöntötték

Manapság olyan időköt élünk, amikor az egyedül az általános fölé szokás emelni és legfőbb értéként kezelni. Pedig hát legfőbb értékeink mindig csakis egy közösség tükrében válhatnak értéké, a hagyomány keretében kaphatják meg azt a helyet, amely maradandóságot ad nekik.

Azt mondják, hagyományokra szükség van, mert a hagyományoknak értékmentő, de összetartó szerepük is van egy-egy közösség életében. Mégis a hagyományvesztést tapasztalunk mindenfelé. De szerencsére néhol még újak is születnek. Lám, itt, Szovátán, egy szép hagyományt sikerült teremteni. Kettőezerben köszöntötte a városunkban akkor első alkalommal megszervezett napjukon a szépkorúakat Péter Ferenc polgármester, s november 26-án már a tizennegyedik alkalommal állt a szépkorúak elé, hogy mindannyiunk nevében elmondja köszöntőjét, tolmácsolja jókívánságainkat, hogy ily módon is jelét adja megbecsülésünknek az idősebb nemzedék iránt:

„A mi generációnk tisztelettel tartozik Önöknek azért, hogy évtizedeken keresztül építették ezt a várost, évtizedeken keresztül hozzájárultak ahhoz, hogy szebb legyen ez a település. A mi kötelességünk, hogy évente legalább egy napon találkozzunk, együtt legyünk, és tiszteletünket fejezzük ki mind-

azért, amit önök tettek.

Ábrahám Lincoln mondta, hogy végül is nem az számít, hány év van az életünkben, hanem mennyi élet van az éveinkben. Önöknek sok élet van az éveikben.

Akik eljöttek ide, megtisztelték a jelenlétükkel, remélem, megpróbálnak megfélekedni a korról és a gondokról, megpróbálják jól érezni magukat.

Köszönjük, hogy eljöttek, együtt lehetünk! Természetesen megpróbáljuk egy kis kulturális műsorral is szebbé tenni ezt a napot.

Mindenkinek jó szórakozást kívánok, jó egészséget, és találkozzunk jövőben is és az elkövetkezendő években is!”

Az ünnep öröm, megpihenés és feltöltődés. Egyaránt szól a testnek és a léleknek. És a lélek dolgairól ki lenne hivatottabb beszélni, mint, aki nevében is hordja ezt a szót, a lelkész.

„Nagy megtiszteltetés számomra, hogy nemcsak a templomban találkozhatunk, hanem egy ilyen jelentős eseményen is, amikor látjuk, hogy azok az idős testvéreink, akiknek az életünket köszönhetjük, vagy akik nagyszüleink, eljönnek, hogy megtiszteljenek bennünket és megmutassák mindannyiunk számára, hogy igenis, az életnek van értelme, az életet élni kell, és az életet végig kell vinni mindaddig, amíg a teremtő megadja számunkra, hogy éljünk. *(Bajkó Norbert róm. kat. káplán)*

„Az idősebb emberek a mi szemünkben nagyok. Nagyok, mert egy olyan tapasztalattal rendelkeznek, amit nem lehet megtanulni könyvekből. Felvesszük rájuk és próbáljuk megérteni azt, amit nekünk üzennek, amit nekünk el akarnak mondani. De kettőn áll a vásár. Fontos, hogy az idősek ne zárják el azt a tapasztalatot, amit megszerezték. (...)

Beteglátogatásaimon olyan idős emberekkel találkozom, akik sugároznak a lelki egészségtől, és bár testileg gyengébbek, mégis az ember felüdül, és merít abból az életformából, amit lát, hogy továbbvigye mindennapi kötelességtudatát és vállalja azt, mit a gondviselés naponta ránk mér? *(Köllő Tibor róm. kat. plébános)*

„Ti jóval gazdagabbak vagytok, mint a csevegő gyermekek, hisz azok is voltak, mint a szerelmes ifjak, hisz szerelemben is volt részetek, mint menyasszony vagy vőlegény oltár előtt vagy úrasztala előtt fogadalmat tettek. Bennetek van a tavasznak zsongása és a lángsugarú nyár. Gazdagok vagytok. Sosem mondjátok, hogy kevés a nyugdíjatok. A Jóisten örömet adott nektek. Örömet adott a forrástól a tenger felé. (...)

Egy dolgot soha-soha ne felejtsetek: amikor ballagnak haza a szénával megrakott szekerek, a széna illatában benne van a tavaszi virágok illata, a madárdal és az az érzés, az az

isteni üzenet, hogy élni érdekes és élni jó, de élni mindig emberhez méltóan kell. (...) Tanítsatok minket méltósággal élni, dolgozni és imádkozni!” *(Varga Sándor unitárius lelkész)*

Az ünnepség keretében az önkormányzat köszöntötte az aranylakodalmas házaspárokat, akik jóban-rosszban fél évszázadon át is kitartottak egymás mellett.

Ez évben aranylakodalmások voltak:

Madaras Victor – Jeremiás Erzsébet;

Mihály Árpád – Szombati Márta; Musca Constantin – Bogdan Ecaterina;

Katona László – Tecan Olga; Tamási János – Kelemen Mária;

Csatlós János – Bereczki Ágnes; Todoran Vasile – Dan Florea;

Megyes János – Jeremiás Ilona; Nagy Béla – Gub Anna;

Tekeres András – Sánta Gizella; Mihály Ferenc – Lázár Piroska;

Lehoczki Jenő – Szabó Mária;

Sajnos, betegség miatt, csak kevesen tudtak közülük az ünnepségen részt venni. Remélhetőleg sikerült nekik emlékezetes perceket szerezni!

A Mogyorósi szállóban szervezett ünnepségen a szépkorúak szórakoztatására fellépett szép táncokkal a nyáradszeredai Bekecs táncgyűttes valamint jó muzsikával – több szóló is énekelt – a szovátai Mezőhavas népi zenekar.

Adventi események

Talán nem a legfontosabb, de mindenképp a legnépszerűbb ünnepe a kereszténységnek a Megváltó születése, a karácsony. Gyermekkorunk angyalvárása köszön vissza az izgatott készülődésben, a felfokozott lelkiállapotban, így nem csoda, ha a közösségi szerepvállalásunk is színesebb, hangsúlyosabb, gyakoribb. Városkánk közösségi-közművelődési életében a legforgatagosabb időszak december, a Karácsony hava. A továbbiakban megpróbálom összegzést adni az idei advent eseményeiről, rendezvényeiről. Meg sem próbálom teljesnek feltüntetni ezt az összegzést. Biztosan voltak, vannak, lesznek események, melyeknek itt lenne a helye, de valami oknál fogva kimaradnak a felsorolásból. November hó folyamán találkoztak a szervezők egy egyeztetési kísérlet erejéig, sajnos ennek ellenére vannak átfedések, összecsúszások helyszíneken, időpontokban egyaránt. Ennek ellenére, vagy tán épp ezért mindenkinek kortól, nemtől, ízléstől függetlenül szól valami, találhat kedvére való eseményt.

Az adventi gyertyagyújtás otthoni, meghitt pillanatait egészíti ki, közösségünk összetartozást, együtt-ünnepelésének akaratát fejezi ki a Városháza kertjében vasárnapként, a Szovátai Ifjúsági Szervezet és partnerei által szervezett összefogás-sorozat, melyet helybeli és meghívott csoportok, kórusok fellépése tesz széppé, ünneplésesebbé. A szombatonkénti karácsonyi vásár pedig lehetőséget terem, egyrészt a helybeli kis, kézművességgel, hagyományápolással, hagyományos termékek készítésével és kézműipari alkotással foglalkozók számára a termékek eladására. Az ünnepeket szinte már a túlköltekezést és a habzsoló fogyasztást harsányon bátorító világban fontos a mellettünk létrehozott, nagyrészt hagyományos, újrahasznosítható nyersanyagokból készülő ízlésesebb termékekre is vetni egy pillantást, figyelembe venni azokat.

Advent harmadik hétvégéje különösen zsúfoltnak nevezhető ez évben. A rendszeres események mellett pénteken,

sok neves, tehetséges, érdekes, értékes fellépővel.

Szombaton 14-én, a karácsonyi könyvvásár, melynek idén a Déli óvoda adott otthont, ezúton köszönjük az iskola vezetőségének és az óvoda személyzetének a szíves segítséget! Az S. Illyés Lajos Általános Iskola karácsonyi kézműves vására szintén szombaton, 14-én került megrendezésre a Városháza nagytermében. A „kinti” vásáron pedig részt vettek a szovátai Cserkészek is.

Ugyancsak szombaton, 14-én szervezett a katolikus Silóé közösség adventi lelki napot a művelődési házban, 13,00 órától, a maroszléki Kodály Zoltán Gyermekkar pedig Kodály Zoltán emlékestet és karácsonyváró koncertet a római katolikus plébániatemplomban, 16,00 órától.

Szintén karácsonyváró ünnepség keretében lépnek fel a városunk iskoláiban működő, Veress Kálmán vezette néptánc oktatásban részt vevő osztályok, az annak eredményeként szerveződött csoportok. Az ünnepségre december 19-én, csütörtökön

13-án jó-tékonysági koncertre került sor a Domokos Kázmér Művelődési Házban. A szovátai Szent József Ház gyerekei javára Abodi Nagy Blanka székelyudvarhelyi énekesnő szervezett szép, tartalmas koncertet,

a Domokos Kázmér Művelődési Házban kerül sor.

December 22-én vasárnap, 18,00 órai kezdettel az Intermezzo Vegyes Kamarakórus karácsonyi hangversenyt ad a művelődési házban.

December 26-án A Kis-Küsküllő menti „Advent” vegyes kórus és fúvószenekar ünnepi estet rendez a szovátai Domokos Kázmér Művelődési Házban, „Ünnepi hangok, dallamok és gondolatok” jelleggel. és „Vigyázat, AJÁNDÉK!” címmel, 2013 december 26-án este 18 órától minden kedves résztvevőnek díjmentesen. Mindenkit szeretettel várnak a szervezők.

Megragadom az alkalmat és ismételten megköszönöm mindazon résztvevők, kezdeményezők, szervezők fáradtságos munkáját, akik a fenti felsorolásban szereplő vagy az abból kimaradt, de éppoly érdekes és értékes eseményeket megszervezték! Ugyancsak köszönet illeti ezen események megvalósulását támogató civil személyeket és vállalkozásokat!

A nagy ünnepvárás és egy szép karácsony után szinte rosszul esik visszatérni a hétköznapihoz. Szerencsére a vakáció és a szilveszter enyhít az „elvonási tüneteken”, és ehhez nyújt segítséget a kabaré előadás is. A Gruppen Hecc társulat szereplőinek egyéb irányú elfoglaltsága miatt a dec. 30-i esténkkel szabadon rendelkezünk.

De szerencsére a Hahota színtársulat mindjárt kétszer is előadja „A pénz beszél” című kabaré előadását január 6-án, hétfőn és 7-én, kedden 19,00 órai kezdettel. Belépti díj 25 lej, jegyek elővételben a Városházán kaphatók.

Kiss János

Adventi kisgyertya!

A Szovátai Ifjúsági Szervezet idén is megszervezte az adventi gyertyagyújtást városunkban. Így tehát advent minden vasárnapján ünnepélyes városi hangulattal készülhetünk a karácsonyra.

Sokan megkérdőjelezhetik, hogy miért éppen a tavalyi kis gyertyákat gyújtjuk meg, nincs pénz az újakra? Mondhatnám: igen, nem. Vagy több érveléssel támaszthatnám alá, hogy miért történt így. Elsősorban fontos volt a folytonosság, mert elkezdődött egy ünnep városunkban. Továbbá esélyt adni egy történetnek, ahol a kisebb, történetesen a kisgyertyák kerülnek középontba, nem újdonság. Említhetném a Szentírás történeteit és a magyar népmeséket. Magyar népmesék? Melyik felnőtt olvas magyar népmesét a facebook mellett? Vagy melyik gyerek olvas népmesét a Minimax és Cartoon network mellett?

A magyar népmesékben rengeteg tanító motívum, módszer van, és mai világunknak a kulcsa a tanulásban van elrejtve, mind fel-

nőttek, mind gyerekek számára. Kevesen hiszik el, hogy a több száz éves múltra visszatekintő népmeséknek, milyen segítő ereje van. Esélyt nyújt mindenkinek, a mennyiben odafigyelünk a történetekre. Amennyiben felidézünk egy népmesét, tudjuk hogy három királyfi közül, aki szerencsét próbál, a legkisebb jár szerencsével. Azt is tudjuk, hogy a hétfejű sárkánynak nem elég levágni a négy fejét, az még nem oldotta meg a nehézséget. Ezért a herceg visszamegy és befejezi a félbehagyott munkát, mert a feladat csak akkor van megoldva, ha mind a hét fejét levágja a sárkánynak. A legvégén, a királyfi elnyeri jutalmát a király lányát és fele királyságát.

Három fontos dolgot említettem. Az egyik az, hogy a kicsiknek is van esélyük ebben a rohanó világban. Most, ha valaki kicsi tornából, lassú matkából, nem megy neki a gyors számítógép-kezelés, akkor azt jelenti, hogy száz, meg száz másik dologban lehet ügyes és sikeres. Vagy történetesen a fél munkát be kell fejezni. Nem elég egy dolgozatnak felét teljes tökéletességgel megírni, mert az csak akkor is szűk átmenő, kell a másik fele is. Vagy a harmadik a megérdemelt jutalmat oda kell adni. A király a fáradt királyfinak nem azt mondja, nézd nagyon ügyes voltál, elvégezted a feladatod legyünk társak, üzleti partnerek, kössünk együttműködési szerződést.

A legkisebbik királyfinak van

esélye, hogy király legyen, nem fél munkával, hanem teljes odaadással, szíve választottjáért. Továbbá az öreg király sem alkudozik, megkapta a rátermett jövődöbeli királyt, nem ragaszkodik teljes tulajdonához, meg tud válni tőle!

Ezekkel a gondolatokkal kívánok mindenkinek áldott karácsonyvárást, és annál szebb karácsonyi ünnepeket! Köszönet a támogatóknak, mert az egész ünnepség csak így teljes! Köszönet illeti a fellépő kórusokat: az ökumenikus kórust, az ifjúsági zenekart, az iskolánővérek vezette Szent József Gyermekotthon gyerekeinek kórusát, az Intermezzo kórust és a Musica Sacra kórust és a pedagógusokat.

Támogatóink a szovátai önkormányzat, a Hotel Pacsirta, a Larix, a Marosszéki Közbirtokosság, a Szovátai Népi Játszóház.

Így a fenti sorokat olvasva, látszik teljes egészében, hogy ez tényleg városi rendezvény, önkért, magunkért.

Nagy László,
Szovátai Ifjúsági Szervezet

A magány nem vagány

Szociális érzékenység, recept-cserebere, rajzpályázat, közös rádiózás, előadások, kézműves kiállítás... – mert Pati a király. Királyversenyt hirdetett a marosvásárhelyi Erdély FM Rádió november elején, az egyik jelölt az uralkodói címre pedig Pati, azaz Patkó Katalin. A társadalmi célú kampány mottójához – A magány nem vagány – híven az Erdély FM Rádió és a Gyulafehérvári Caritas egy olyan projektet karolt fel, melynek lényege, hogy mindenféle vonatkozásban figyeljünk jobban az idősekre.

„Magányos lehetsz akkor is, ha sokan vesznek körül. Több figyelmet és törődést érdemelnek azok, akiktől jó kis történeteket hallhatunk, bölcsességet tanulhatunk, vagy éppen azt, hogy hogyan ne legyünk majd morcos öregek.”; „Mikor volt olyan napotok utoljára, amikor nem kellett sürgősen elvégezni valamit és bármivel ki lehetett tölteni az időt? Fura az Idő, néha végtennek tűnik, de rohamosan telik... főleg 70-felett.”;

„Melyik kedvenc recepted származik a nagytól?”; „Egyes tárgyaink értékét emeli, ha minél régebbiek. Vajon az embereknél miért nem ilyen egyszerű?” – jelölte ki a fő gondolatébresztő és tette sarkalló irányvonalakat Pati a kampány során. Már egy lájk is hősies tett lehet egy időseért, az Erdély FM versenyén ugyanis az lesz a király, aki a legtöbb szavazatot gyűjti a Facebook-on egy hónap alatt.

Jutalmat érdemelnek tehát az idősek (rendezvények, pozitív odafordulás, illetve könyvek formájában a Koinónia, az Erdélyi Gondolat, az EME, a Pont és a Madal Bal kiadók jóvoltából), a gyerekek (A nagyszüleim és én-tematikájú rajzverseny révén szintén értékes nyereményeket zsebelhetnek e), de az ügygel szimpatizálók is. A királyjelöltekre leadott lájk más értelemben is sokat érhet, a lájkolók között ugyanis kisorsolásra kerül egy kétszemélyes hétvégi üdülés reggelivel és medence használattal a Danubius Health and Spa Resort

szovátai komplexumában.

Jelen pillanatig 480-an álltak az ügy mellé a Facebook-on, de bekapcsolódtak az eseménysorozatba szinte valamennyi caritasos szépkorú-csoport tagjai is Szovátáról, Nyárádremetéről, Gyulakutáról, Erdőszentgyörgyről, Székelyvéckéről, Bözödről, Marosszentgyörgyről.

Beérkezett mintegy kétszáz rajz is pályázatra a megye különböző pontjairól, a titkár nő állítólag nem győzte bescannelni és nyilvánossá tenni őket. A titokban díjakra számító vármezei serdülők MosolyGO Törpök csoportja feltétlenül akart lenni személyesen az eredményhirdetésen is... Végül nem nyertek (községbeli társaik, két mikházi harmadikos gyerek azonban igen), de a megjelent szépkorúakat díjazták versekkel és énekekkel.

A gyerekek számára már maga az utazás is hatalmas élmény volt, a székelyhodosi határban lefelésző őzikecsordák látványától kezdve a Vásárhely sugárútjain cikázó autókig és fényreklámokig. Néha már azon gondolkoztam, kinek jelent nagyobb élményt a mai nap kölyök-bulija, a saját készítésű csipkéekkel, angyalakkal, szőnyegekkel, sapkákkal, zoknikkal és még sok minden mással előrukkoló időseknek vagy az adventi koszorú-készítésébe belefeledkező, esetleg a csuhéfonással barátkozó tiniknek...

A záráshoz közeledve Pati és stábjja igazi szerető, gondoskodó nagyként kaláccsal és süteménnyel is feltarisznyalta vendégeit. Bizony túl hamar pergett le a két óra együtt eltöltött idő, mire előállt máris a Nyárádremetei Önkormányzat által utaztatásunkra felajánlott iskolabusz, és a síkos – fagyos úton hazafele kanyarogva – énekelgetve – beszélgetve ötven évvel ezelőtti és jelenlegi kölykök is megfogalmazták: nem lenne kifogásuk ellene, ha hetente meghívást kapnának egy-egy ilyen kampányra...

Szabó Attila

Magunk alatt a fát (4)

Szeptemberi számunkban kezdődött sorozatunk, amelyben környezetünk rombolásának következményeire, életlehetőségeink gyors felszámolásának valóságára, a tragikus következményekkel járó éghajlati változások közelségére próbálok figyelmeztetni Önöket, de azt is számba vesszük, hogy milyen változásokra van

A középkorban, mintegy 900 évvel ezelőtt felfedeztek egy új napfényforrást, a föld felszíne alatt megbúvó szenet. Ez a szén a felszíne az ősi növénytakaró nagy részének, ami tulajdonképpen a 300 millió éve elraktározódott napfény. A szén égetésével először volt képes az ember olyan napfény-energiát felhasználni, amely az ősidőkből maradt ránk.

Ekkor ért az emberiség történelmének egy kritikus pillanataig, amikor a Föld napfénytartalékából kezdett élni. A szén felhasználásával több erdőt irthattak ki, hogy a területet mezőgazdasági célra használhassák. A nagyobb területen több élelmet termelhettek, aminek következménye, hogy a Föld lakossága a Krisztus utáni ezredik év 500 milliójáról az 1 milliárdra növekedett az 1800-as évekre. Tehát 800 év alatt megduplázódott.

Beindult, tehát, a mókuskerék: a még több élelem és energia hajszolása a lakosság növekedése révén egyre nagyobb és nagyobb szükségletet teremtett, amit már nem lehetett kielégíteni a pillanatnyi napfényből, a föld mélyén évmilliók alatt elraktározott napfényt csapolta meg, mint egy bankszámlát, évről évre növelve a hitelkeretet.

Ez is egy szemléletmód, és láthatóan sikerrel terjesztik azok, akik ebből anyagi és hatalmi előnyöket szereznek. Ma már természetesnek veszik, hogy az országok a pénzpiacokon szerzett hitelekkel élnek, és egyik-másik már annyira eladósodott, hogy további létezése is csupán a még

nagyobb hitelek révén lehetséges. Jó példa erre a legnagyobb gazdasági hatalomnak tudott amerikai óriás ez évi pénzügyi-gazdasági stopja. Az állam teljes összeomlását az utolsó pillanatban salamoni döntéssel megemelt hitelkeret révén kerülték el az amerikaiak. Tehát még nagyobb kölcsönhöz folyamodtak.

Az is egy kérdés, és joggal tehető fel, hogy kinek, kinek tartoznak az államok, kik a hitelezők, kik profitálnak mindebből, kik a haszonélvezői a gazdasági növekedésnek nevezett valaminek, ami az emberiséget, láthatóan, egy tapodtat sem viszi előre, csupán eladósítja a jövő generációit is már jó előre. Kié a világ? Kinek a magántulajdona? Kinek fizetünk egyre nagyobb és nagyobb, soha le nem törleszhető uzsorakamatot?

Országok évi költségvetésének tervezésekor ma már bevett szokás, sőt, fennhangon, nyilvánosan megfogalmazott cél a hiánnyal való tervezés. Csupán annak mértékét próbálják szabályozni. A 3 %-on belüli hiányt hatalmas sikerként kezelik. Egy szó nem hallszik arról, hogy célként tűznék ki bármelyik állam vezetői a pozitív évi pénzügyi mérleget. Mindannyian úgy tesznek, mintha az idők végezetéig lehetne ezzel a fel fogással létezni. Igazuk lehet, csakhat az idők végezte eképpen egyre közelebbi dátumokra ígérkeznek.

Az 1850-es években éppen Romániában kezdtek nagyobb mértékben kőolajat kitermelni, de már az évtized vége

szükség felfogásunkban, magatartásunkban, és milyen cselekvések vezethetnek az egyre közelebbi katasztrófa elkerüléséhez.

Tehát ökológiáról van szó, azaz egy világfelfogásról, amely a természet alkotó elemei közti összefüggéseket vizsgálja, azt, hogy valójában hol van a helyünk a minket is magába foglaló természetben. (mol)

előtt az amerikai Pennsylvania államban is kőolajat találtak.

A kőolaj a szén mellett

az ősi napfény egy másik elraktározási formája, a százmillió évvel ezelőtt az óceánok fenekére süllyedt, majd a földfelszín alatt csapdába került növényi anyag.

Az olaj, mint energiaforrás robbanást hozott a technikai fejlődésben. Hatása az élet minden területén érződik, de az élelemtermelésben meghatározó. Gondoljunk bele, egy olajüzemű traktor naponta száz lónak elegendő napfény-energiát képes eltüzelni, és nem kis szám ez.

Viszont az olaj nem csak üzemanyagnak jó, hanem szintetikus anyagok, azaz úgynevezett műanyagok is készülnek belőle, amelyek már rég felhasználásra kerülnek és egyre nagyobb szerepet kapnak az életünk minden részében. Az olajszármazékokból még ruhákat is készítenek.

Nem egészen egy évszázad múltán, 1930-ra, az egymilliárdnyi lakosság megduplázódott. Az első 500 millió duplázására mintegy nyolc és fél évszázadra volt szükség, viszont annak duplázására már nyolc évtized is elégnek bizonyult. Micsoda iramot vett fel a népszaporulat! A harmadik milliárdra már 30 év is elegen-

dő volt, a negyedikre 14 év, az ötödikre 13 év, s a hatodikra 12 év.

Ma minden más fajtaénál több emberi hús van a bolygón, mi használjuk fel az összes faj számára hozzáférhető földi táplálék és energiameennyiségnél 40 %-át, mi fogyasztjuk el a Föld ivóvízkészletének több mint felét. Ez azt jelenti, hogy minden más állat és növényfajnak azért a kevés vízért kell versengenie, amit mi meg hagyunk.

Ha ez a szaporulat-trend folytatódna, 2030-ra 10 milliárdan lennénk, 2070-re 20 milliárdan, 2150-re pedig 80 milliárdan.

De senki sem tételezi fel, hogy ez az ütem fenntartható, egyszerűen képtelenség a Földön ennyi embernek ennivalót termelni, ivó- és tisztálkodó vizet biztosítani, szennyvizét megtisztítani, szemetét feldolgozni.

Ezt a zsúfoltságot azzal teremtettük, hogy elkezdtük a Föld napfénytartalékainak nagymértékű kihasználását, ami nélkül egy milliárdnál többet nem tudna eltartani a Föld. Tehát, ha most fogynánk ki az ősi napfény felhalmozott tartalékaiból, máris a hatból ötmilliárd ember éhezne.

Angyal és Manó

Így, Mikulás után, angyaljárásra várva, tán meg sem lepte a szovátaiakat, hogy egy manó látogatott el a településükre. Akik tudtak róla, úgy tűnt, természetesnek vették, a többieknek itt mondom el a hírt. A kisebbek még jól tudják, de az idősebbek lehet, hogy elfelejtették, hogy a manó egy mesefigura. Lakóhelye leginkább az erdő mélye, de onnan gyakran előbújik, különben honnan is tudnánk annyi mindent róla. Alacsony testalkatú, mondhatni kicsi, de rendkívül erős és okos, s ha nem rosszféle, mert az is megeshet, akkor szeretnivaló.

Errefelé sokan szeretik őt, ez derült ki december 13-án, pénteken a szováta látogatásán. Ha nem péntek-13-án, mikor máskor lehetne egy manóval találkozni!

Ez a mi manónk – bátorodom a miénknek nevezni – bizonyosan nem rosszféle. Amilyen kicsi ő, olyan nagy szíve van. És tegyük hozzá, olyan nagy hangja is! A hangját hallottuk, s a szívét láttuk, mert megmutatta nekünk. Tulajdonképpen azért jött, hogy megmutassa.

Kérem, ne ijedezzenek, angyalvárásunkban sem csalatkoztunk, helyette nem egy

nagyhangú manót kaptunk. Azaz kaptunk, de nem helyette, hanem vele, mert éppen ő hozta el hozzánk.

Tudom, a tudálékosok éppen ebben a pillanatban mondják, ha az angyal egyáltalán hoz valamit, az nem a manó szokott lenni. Nem vitatkozom velük. Tulajdonképpen igazuk is van, az angyal tényleg nem szokott manót hozni. Még kérésre sem. Akkor sem, ha éppen erre kéri hozzáírt levelében valaki, aki úgy véli, megrendelést kell leadni az angyalnak, mert különben mindenféle haszontalanságot talál hozni, s akkor az embernek oda a karácsonya.

Hát, akik jobban bíztak benne, éppen azoknak nem lett oda a karácsonyuk, éppen ők kaptak olyan ajándékot, amire sokáig emlékezni fognak.

Tudom, azok a tudálékosok most azt mondják, hogy én december huszonegyedikét összekavaram tizenharmadikával, amikor még meg sem jöhetett semmiféle angyal.

De bizony megjött. Ő volt az, senki más nem lehetett. Szőke fürtökkel, mosolygó arccal, kedvesen, csinosan. Aki kételkedett volna, azt végső soron angyali hangjával győzte meg. Ahogyan ő

énekelte Leonard Cohen szép dalát, a *Hallelujah*-t, azt kevesen, kétségtelen, hogy csak az angyalok tehetik meg.

De nemcsak azért jött, hogy nekünk szépen énekeljen, ajándékot hozott a Szent József Gyermekotthon lakóinak és mindenkinek, aki ott volt a Domokos Kázmér Művelődési Házban december 13-án, (pénteken!) este. Alkalmat teremtett arra, hogy megnyíljanak a szívek és a pénztárcák, s a rászorulónak nyújtott segítséggel a maguk karácsonyvárását is szebbé tegyék.

Az angyalunkat – még csak ő igazán a miénk – mi különben Abodi Nagy Blankának hívjuk. Ő volt az ötletgazdája és fő szervezője annak a segélykoncertnek, amelynek teljes bevételét a gyermekotthonban élők karácsonyának szebbé, melegebbé tételéhez való hozzájárulásként felajánlva, adott a koncert végén nyilvánosan át a gyermekotthon jelen lévő képviselőinek, akik egy gyönyörű dallal köszönték azt meg.

A koncert szép pillanata volt, hogy fogyatékos, hallásérült gyermekek is, a kolozsvári „Kozmutza Flóra” hallásérülték Speciális Intézetének növendé-

kei – jelölőkórusként –, Miklós Gyuri, a Knock Out zenekar basszusgitárosa muzsikája mellett, hozzájárultak a segélykoncert sikeréhez.

A segélykoncert veretét viszont két „X faktoros” ismerősünk, az „angyalunk”, Abodi Nagy Blanka és Ráduly Botond „Manó” gyönyörű fellépése adta, akiknek karácsonnyal kapcsolatos szólóit illetve duettjeit a Tenderly Band zenekar kísérte. Ráduly Botond a könnyűzene rock irányzatából választott számokat, Blanka viszont akárcsak a Tenderly Band két szám erejéig fellépő énekesnője, líraibb dalokat énekelt.

A műsorvezetést a szervezésben is fontos szerepet játszó humorista, Fülöp Gyuszi vállalta.

De az angyaljárás másnap is folytatódott Szováta, hiszen egy másik karácsonyi koncertet hallgathattak meg a szovátaiak, amelyen sok-sok kis angyal, a Nagy Éva Vera és Czakó Gabriella által vezetett Marosszéki Kodály Zoltán Gyermekkar tagjai varázsolták el gyönyörű hangjukkal a nagyérdemű hallgatóságot.

Molnos Ferenc

Az alábbi verset olvasta fel Bajkó Norbert római katolikus káplán köszöntőjében november 26-án az önkormányzat által a szépkorúak tiszteletére szervezett ünnepségen.

A legszebb művészet

A legszebb művészet tudod mi,
Derült szívvel megöregedni.
Pihenni, hol tenni vágyol,
Szó nélkül túrni, ha van, ki vádol.

Nem lenni bús, reménye vesztett,
Csendben viselni el a keresztet,
Irigység nélkül nézni végig
Mások erős, tevékeny éltit.

Kezed letenni ölbé
S hagyni, hogy gondod más viselje.
Ahol segíteni tudtál régen,
Bevallani nyugodtan, szépen,
Hogy erre most már nincs erőd.
Nem vagy olyan, mint azelőtt.

S járni amellet szép vidáman,
Istentől rád szabott igában.
De ezt a békét honnan vesszük?
Onnan, ha ezt erősen hisszük,
Hogy teher, amit vinni kell,
Az égi honra készit fel.

Ez csak a végső simítás
A régi szíven, semmi más.
Ez old fel minden köteléket,
Ha a világ még fogna téged.

Az Úr nem szűnik meg tanítani,
Ezért kell sok harcot vívni,
Idősen is, míg csendesén a szív
az Úrban megpihen és kész vagy
az Őkezeből venni, hogy minden Ő
S te sem vagy semmi.
S akkor lelked kegyelmes atyja
A legszebb munkát is megadja.

Kezed imára kulcsolod
ez mindennél dicsőbb dolog.
Áldást kérsz szeretteidre
Körülotted nagyra és kicsinyre.
S ha majd munkád betellett,
S a végső óra elközelgett,
Engedsz az égi szent hívásnak,
Enyém vagy, jöjj, el nem bocsájtjak.

Sík Sándor

Várom az igazi előadást

Ha tömören akartam elmondani, röviden, egyszerűen, félreérthetetlenül pontosan igyekeztem valakinek ecsetelni, hogy minő pompás a telünk, milyen az időjárás és mekkora az ablakunk párkányán a hó, azt szoktam mondani, olyan tél van, mint amerikai filmekben karácsonykor. És ezzel mindent el is mondtam a mai embernek, aki már látott bősséggel a hollywoodi filmgyárak alkotásaiból, így hollywoodi mintára készült karácsonnyal is találkozhatott legalább néhány tucattal.

Hiába hivatkoztam volna valamely más vidékére a világnak. Például Szibériára, mert arról csupán a csontig hatoló fagy jutna az eszébe – meg olyan baromságok, hogy télen felfagy a barakk oldalára a láng, vagy egyszerűen kővé keményedik a levegőben, a kutya eltörik a kanyarban, teljes némaság van, mert a hangok is megfagynak, és a tavaszi enyhüléskor támad is ebből néhány bonyodalom –, de semmiképpen nem kapna egy mindenre kiterjedő viszonyítási alapot, amihez gondolatban hozzá mérhetné a mi telünket. De Lappföldet is hiába említettem volna, pedig mindenki tudja, hogy ott lakik a Mikulás, s december elején rénszarvas szánjával, ajándékokkal megpakolva onnan indul szerte a világba sebbel-lobbal, hogy ahol csak gyermek van, mindenhová eljusson. Némely gyermek azt is tudja – ilyen felnőtt alig akad –, hogy Mikulás miként szólítja rénszarvasait. Tudja, hogy Táltos az első és mindük közül a leggyorsabb, hogy Pompás a harmadik, és ő a legerősebb, Íjas a hatodik, és ő hoz örömet és szeretetet a gyermekeknek, amikor a rénszarvasfogat elrepül a házak fölött, s ott vannak még a többiek: a második Tánkos, a negyedik Csillag, az ötödik Üstökös, a hetedik Ágas és a nyolcadik Villám is. De ki tud bármi érdemlegeset mondani arról, hogy milyen a tél Lappföldön. Azt már fel sem merem vetni, hogy milyen a nyár Lappföldön, s mit csinál kánikula idején abban a meleg ruhában Mikulás?

Hiábavaló kísérlet lenne ma is, ha ezekkel a példákkal hozakodom elő, hiszen az információrobbanás századában sem tudunk többet sem a szibériai, sem pedig a lappföldi télről, mint a közelmúltban, pedig nagyapáink egy régebbi korban a szibériairól bizony alapos ismereteket szereztek. Elfelejtettük volna?

Ezzel szemben, mindenki tudja, milyen a tél a barátságos klímájáról ismeretes Kaliforniában a nem véletlenül déli gyümölcsről elnevezett Orange County közelében lévő Hollywoodban. Ott mindig van télen már eleve egy alap-hótakaró, és karácsonyeste kötelező módon ismét elkezd havazni. De nem akárhogyan! Nem ám! Legalább madártojásnyi hópelyhekben. Oly sűrűn, mintha hatalmas rostán szórnák. De valahonnan mindig egy kósza szellő is támad, amely csintalanul felkapja a könnyű pelyheket, s kavarrajtuk egyet az ablak előtt, hogy a bentről kibámuló gyermek szíve megteljen gyönyörűséggel.

Nem tudom, miként intézik el, hogy mindig így legyen. Tény, hogy ott, Hollywoodban sosincs fekete karácsony, sosem esik olyankor az eső, s még csak az sem fordul elő, hogy elmaradna, vagy csak egy icpicivel is satnyább lenne a havazás.

December elején épp ilyen pillanatokat értünk meg itt, Sóvidéken is. Most azért imádkozom, derüljön ki, hogy az csak egy főpróba volt, karácsonykor láthatjuk a hollywoodinál semmivel sem gyengébb, igazi előadást.

Molnos Ferenc

Malomballada

Kicsimaros, malomárok,
gátja falu végén állott,
fából ácsolt tajtékvető,
ezüstszalag-eregető.

Sodró vize lassult, mélyült,
ezüst halak rejtekéül.
Aztán ismét nekilendült,
nagy kövek közt tánca perdült.

Kicsimaros, malomárok,
rajta három malom állott,
oldalukon óriáskerék,
benne vizitündér zenélt.

Bent kő forgot, garat rengett,
zokogós balladát zengett:
hullámozó, ringató zene,
egy-egy „lejárt” csobbant bele.

Ahol három malom állott,
így szóltak a sorbaállók:
„Nékem is van egy bánatom,
ide hozom, lejáratom.”

Kicsimaros három éke,
hült helyükön örök béke.
(Hogyha béke az enyészet,
halomba roskadt emlékek).

Kicsimaros, malomárok,
partja omló, medre sáros,
gyommal, gazzal telenőve,
hajló fűz a szemfedője.

Ahol három malom állott,
zöld szemfedő felett állok,
mondogatom fűnek, fának:
nem járt még le minden bánat...

Németh János
2013. november

Hajdan volt karácsonyokra emlékezve

Talán csak azok gondolnak szomorúsággal régvolt karácsonyokra, akik éppen akkor veszítettek el egy számukra kedves személyt. Ennél kisebb, karácsonykor történt bajokat számon sem tart az emlékezet, mert bármi legyen is az, elhomályosul, jelentőségét veszti a jó, a kellemes mellett, ami ilyenkor betölti az emberi szívet.

Magam is szívesen emlékezem hajdani karácsonyokra. Nekem a legszebbek az elmúlt évezred utolsó századának hatvanas éveiben voltak. Csak az rémiszt, hogy egy másik évszázadban, sőt, másik évezredben történetekre gondolok – Uramisten, hány éves lehetek akkor én most!

Manapság sokat foglalkoztat a másik évezred, amelyben születtem és felcseperedtem. Ha így, az évszázadokon – miért ne mondhatnám, évezredekben – át, visszanezék az időben, már a visszanezés miatt is legelőször nagyanyám jut eszembe, aki gyermeki csodálatunkat azzal vívta ki, hogy ő a miénknél is korábbi, a XIX. évszázad szülöttje volt, Ferenc Jóskát emlegette – így, mintha a Habsburg császárral tegező viszonyba lettek volna –, miközben nekünk, a „második háború” után született unokáknak a saját fiatalságáról, az „első háború” előtti időkről mesélt. Nagyanyám életkorát könnyű volt észben tartanunk, hiszen mindenkori dátum utolsó számjegyet mindig eggyel kellett felkerekíteni, mert a századforduló előtti évben született.

Ezt az egészet csak azért sorolom, nagyanyámat a maga egyéves XIX. századával csupán azért kavaram bele múltba elmélkedésembe, hogy megpróbáljam érzékelteni, a

magam és a nagyanyám szemé által múltba nézésemmel mily messzire látok. Pedig túlzok egy kicsit, amikor a XIX. századot emlegetem, hiszen nagyanyámnak, zsenge kora okán, semmilyen közvetlen emléke nem lehetett róla, ő is csak hallomásból ismerhette. De hatásait – az „első és második háborút”, a köztük és utánuk jövő „román világot” – már a saját bőrén bőséggel megtapasztalhatta.

Azért ő mégis áthozott valamit azokból a „boldog békeidőkből”, amellyel az 48-49-es szabadságharcot követő kiegyezéstől (1867) az első világháború kitéréséig (1914) eső időszá-

got megjelölték. Ezek voltak a „ferencjóskás” évek, amikor – tán feledve vagy megbocsátva a szabadságharc leverésének fájdalmát – a Habsburg császárt és magyar királyt ily közvetlenül, ily bizalmasan emlegették még Sóvidéken is.

Ezekben az években a karácsony még nem volt vásári forgatag, árubőség, még nem költözött át kereskedelmi felü-

letekre, még csupán templomok falai között és kicsiny otthonokban, de legfőképpen az emberi szívekben lakozott, ahová nem december 24-én költözött be, de ott volt folyamatosan, ahogyan ott volt a gondolatban is. Egész évben tudtak gondolni rá. Csupán mert kellett. Ősszel úgy hagytak meg, vagy vásároltak malacot, hogy vele a következő év karácsonyára is gondoltak, akkorra legyen vágásra érett hízó belőle. Tavasszal úgy vetették a káposztamagot a földbe, hogy a csülök mellé savanyú-káposzta kerülhessen az ünnepi asztalra. De a gyapjúfeldolgozást is úgy igazították, hogy karácsonyra készüljön el az új, jó meleg posz-

t ó u j j a s belőle. De a diót, az almát is úgy tették el, hogy gondoltak vele az ünnepre.

Ettől a sok rá gondolástól is kikerekedett, kiteljesedett, jobban kitöltötte a szíveket. A szem nem ka-

pott majdnem semmit, nem fárasztották elébe tálalt csillogó képek, látványorgiák, de annál többet kapott a szív, a lélek. A fantáziára több feladat hárult mint a szemre, munkára fogták a gyermek képteremtő erejét, hogy a karácsonyt a maga számára belső képekben megfogalmazza. Több munka volt ebben, és több öröm, mint a mai, „ké-

szen kapott karácsonyok”-ban. Ha tárgyiakban sokkal szegényesebb is, de több lélek volt benne. A gyermeket nem halmozták el ajándékokkal, nem írtak vele levelet az Angyalnak, hogy benyújthasson neki egy kérelemlistát mindenféle finomsággal, érdekességgel és drágasággal. Nem keltek versenyre, hogy ki kap több és drágább ajándékot. De gondjuk volt arra, hogy a gyermek ne lásson levágott, még feldíszítetlen fát. Nem járkáltak fényes nappal egy-egy fával a hónuk alatt az utcákon, nem raktározták el napokkal, sőt hetekkel az ünnep előtt a házban, az erkélyen vagy akár a fészker alatt. A fenyő csupán utolsó este, a sötétben, és csupán a kertek felől, rejtve érkezhettek. Beülték a házba, s a gyermek már csupán a távozó Angyal surranását, az utána való ajtócsapást észlelhette, és a feldíszített fával találkozhatott, s bármily szemfüles volt, csupán azt fedezhette fel, hogy az Angyal ugyanazon díszekbe öltöztette a karácsonyfát, mint a tavalyi karácsonykor. De azt a szemfüles gyermeket karácsony múltán könnyű volt rávenni, hogy a szülővel együtt leszedje és elcsomagolja azokat, hogy jövőben is legyen mivel díszítse az Angyal náluk a karácsonyfát.

Az ajándéknál – a néhány apróságnál – sokkal fontosabb volt a karácsonyfa látványa és az ünnep hangulata. Fontosabb volt a szívekbe költözött jószág érzete, az együtt megélt pillanat nagyszerűsége, ahogyan akkor megfogalmazták: Jézuska jelenléte.

Lám, mik jutnak eszembe régi idők karácsonyaira gondolva...

molnos

Meghívóval futva az űrben

2013. november 6-án, szerdán jelent meg a sajtóban ez a hír:

„Az ötkarikás játékok történetében először jut ki a világűrbe az olimpiai láng, és ott is megszervezték a stafétát. Mihail Tyurin az orosz (Roszkoszmosz), Rick Mastracchio az amerikai (NASA) és Kóicsi Vakata a japán űrügynökség tapasztalt űrhajósai viszik az olimpiai jelképet magukkal a szocsi játékok színeivel feldíszített Szozuz-TMA-11M számú űrhajó fedélzetén.

A fáklyát a Nemzetközi Űr-állomáson dolgozó 2. számú legénység tagjai, Oleg Kotov és Szergej Rjazanszkij viszik majd ki a nyílt űrbe, és a 3. számú csapattal lévő Fjodor Jurcsihin orosz űrhajós hozza majd azt vissza a Földre a jövő hétfőn.”

Az olimpiai láng tulajdonképpen egy égő fáklya, amely az olimpiát szimbolizálja, hogy ég a tűz a versenyzőkben, akarják a győzelmet. Az ókori Görögországból származik, arra a hagyományra

emlékezve, hogy Prométeusz, a görög mitológia egyik alakja, egy titán, ellopta a tüzet Zeusztól. A láng az ókori olimpiai játékokon a játékok ideje alatt égett. Az olimpiai lánggal való futás a modern olimpiák része, amelynek

során az olimpiai lángot Görögországból viszik a játékok helyszínére.

„Az olimpiai fáklyát több hónappal az olimpiai játékok megnyitó ünnepsége előtt gyűjtják meg az ókori olimpiai játékok helyszínén, a görögországi Olümpiában, Héra

istennő temploma és oltára közötti területen. Tizenegy papnőt jelképező nő végzi az olimpiai fáklya meggyújtásának ünnepségét, korhű jelmezekben és meghatározott koreográfiák szerint. A fáklyát a Nap sugaraival egy fém parabolatükör segítségével gyűjtják meg, a napsugarakat egy pontba fókuszálva. Aztán az első futó megindul az ötkarikás játékokat és a békességet hirdető lánggal.

Az olimpiai fáklyával való futásnak a megnyitó ünnepség napján van vége, ekkor a játékok központi stadionjába érkezik a láng. Az utolsó futó személyét általában titokban tartják, gyakran a szervező ország sporthíressége. Ő elfut az

üstig, ami általában egy nagy lépcsősor tetején van, és a fáklyát használva meggyújtja ezt. Nagy megtiszteltetést jelent a felkérés az olimpiai láng meggyújtására. Miután meggyulladt a láng, a játékok folyamán végig ég, csak a zárünnepség napján alszik ki.”

A tüzet, ami addig csupán az istenek tulajdona volt, felmászva az Olümposz tetejére, Héliosz szekerekéről lopta Prométeusz, és egy édeskömény-ágban – ami lassan ég – sikerült lehoznia a földre.

Tehát a nap tüze ég minden földi tűzben, s így az olimpiai láng is a nap tüze, amit futva visznek szerte a földön, stafétaként kézből kézbe adva, járják körbe vele a föld országait, mintegy meghívva a játékokra az embereket, mint lakodalomba a szalagos pálcás vőfélyek.

Az olimpiai lánggal szaladni kell, hírt vinni vele embertől emberig, s meg nem szuszanni mindaddig, amíg el nem jutott mindenkihez a hír, s a körbehordozott fáklyáról meg nem gyűjtik a játékok helyszínén azt a még nagyobb fáklyát, amelyben a tűz majd a játékok egész tartama alatt ég.

A hír olvastán arra gondoltam, ha világversenyről beszélünk, legyen hivatalos arra az egész világ! No űrhajósok, nincs megállás, futnotok kell akár a súlytalanság állapotában is, és a lángot élve tartani oxigénszegény környezetben is, aztán válogatás nélkül meghívni mindenkit az olimpiára, akikkel csak találkozni fogtok ott fenn az űrben. Az űrmanókat is.

Jaj, Istenem! Csak be ne lepje a fáklyát a csillagpor! Csak ki ne aludjon az a láng abban a huzatos űrben!

molnos

Köszönet a lehetőségért!

A Szovátai Medve-tó Sportklub Taekwondo W.T.F. Sasok szakága fiatal versenyzői Máté Miklós edző vezetésével az idén négy országos, egy európai és egy nemzetközi versenyen vettek részt. Legutóbb hét sportolóval az Apahidán megrendezett Taekwondo

W.T.F. versenyen, a következő eredményekkel:

Tófalvi Roland és László Bontond I. helyezett, Nagy Henrietta és Hajdó N Adrienn II. helyezett.

Köszönet érte mindazoknak (önkormányzat, iskola vezetősége, szülők), akik ezt lehetővé tették!

Máté Miklós

Reggeli kutyasétáltatás során beszélgetek Gézával, aki a hűvös reggelen szembejön velem. – Nem láttam a neved odaírva, te készíted a rejtvényeket az újságba? – kérdezi kíváncsian. – ... (válasza a rejtvény fő soraiban)		Készítette: Molnos Ferenc	Part homorú része	Vuk nagybátyja	Fonalat erősít	Szótoldalék	Joe Cocker	...-bákom	Kilométer	Roszmájú	
		Poén 2	>	>	>	>	>	>	>	>	>
		Gyümölcs csonthéjas része	>								
		Koros	>					Origó Lopó	>	... Hszün Ír tengeristen	>
	Poén 1	Teremtéstörténet	... Szasztri indiai pol. Vanmódrá	>			Széthull Elkedvetlenedik	>	>		
Mario ... Monaco	>	>	>	Kálium Töröl	>	R Katona Éva	>	>	Kis Ilona O, Ó	>	
Fakad	>				Zav. szírvilág Egy vérből való	>					
Kacarászó	>								Csont (lat.) Rövid alvás	>	
Belo ... jug-angol film	>					ZÓ Fejetlenül pereg	>		Vásznat készít Volt	>	
...-beget (románul ízig-vérig)	>			Újműhold Tonna	>			The Road La ricotta (film)	>		
YT	>		Konyhakerti növ. Kézi mérték	>				Újpesti Sportegylet ENSZ	>		
Fohász	>			... Família ... Gardner	>					Nitrogén Pia	>
Real Irish Republican Army	>				TV-márka ... herceg Szent-Éva	>					
Kanadai indián	>					Akkutöltő márka Arany (sp.)	>				
Vízzel tisztálkodó	>							Idegen Tamás Sugár	>		
Sütnivaló	>			Kis Iringó Szén	>			Kis Rákhel Itália	>		
Új-Zéland	>		Kakaós edesség	>					A levegő ura	>	

ISSN 2069-0827

Felelős kiadó: Szóvata Város Polgármesteri Hivatala, Péter Ferenc polgármester
Szerkeszti: Molnos Ferenc, Grafikai szerkesztő: Siklodi Zsolt
Lapszámunk munkatársai: Baczoni Sándor, Baczoni Szilárdka, Fülöp Andrea,
Fülöp Edmund, Jakab István, Kiss János, Köllő Tibor, Máté Miklós,
Nagy László, Németh János, Szabó Attila, Varga Sándor